

hadede han de unge, sejrige Fremskridtsmænd med et misundeligt Had, der overfor Per næsten havde faaet Karakteren af en Mani. Den Tanke, at hvad han ikke selv havde naaet, skulde kunne lykkes for denne Bondelømmel, der havde forhaanet ham i hans egen Stue, forfulgte ham som en Mare, — og med saa meget mere Grund, som han for sig selv indrømmede ham baade overlegne Evner og det hensynsløse Mod, han selv havde manglet. Navnlig saae han endnu i hans kombinerede Frihavns- og Kanalprojekt en virkelig genial, omend ufærdig Tanke, der ved passende Tillempning vilde kunne blive af den største Betydning for Landets Fremtid.

Det var i det hele langt fra, at hans Had til Per og Tidens andre Foregangsmænd havde forledt ham til at værdsætte dem for lavt. Naar han ikke desmindre havde fortrøstet sig til — først hemmeligt, siden mere og mere aabenlyst — at anvende sin Indflydelse paa at modarbejde dem, var det, fordi han (ligesom de fleste andre Gammelliberale) mente eller rettere af Trang til Selvforsvar indbildte sig at bekæmpe en Aandsretning, der var nedbrydende for Folket og dets Sæder.

Endnu knyttede der sig dog fra gammel Tid en Forestilling om Fordomsfrihed og Selvstændighed til hans Navn, — det var derfor, at baade Philip Salomon og Max Bernhardts Kompagni